

ниците и башибозуците. Когато се изкачва на една височина, той чува гърмежъ на топове къмъ Панагюрище. На това мѣсто той получава известие, че турската войска настѣпва отъ Ихтиманъ, че башибозуци напиратъ отъ Златица и Пирдопъ, че Афузъ паша съ артилерия и голѣма войска вече е предъ Панагюрище. Всичко това бѣ истина. Най-първо турците се бѣха изплашили отъ възстанието, но сетне, като получиха помощъ, тѣ се окуражиха. Башибозуците нападнаха върху българските села, убиваха жени и деца, откарваха добитѣкъ, задигаха храни, дрехи и подпаляха домоветѣ. Дигнаха се грозни пожари по цѣлото поле. Близо 80 села бѣха обрани и подпалени за десетъ дни. Българското население бѣ избѣгало въ горитѣ, дето прекарваше гладно, измокрено, измръзнало и отчаяно...

Афузъ паша съ страшните си помагачи башибозуци, дошли отъ Кърджалий, Родопитѣ и други мѣста, вече бѣ излѣзълъ отъ Татарпазарджикъ и приближаваше стѣпка по стѣпка къмъ столицата на Бенковски. Чиличенитѣ круповски топове заглушаватъ черешовитѣ топчета, поставени около Панагюрище.

Силата е на страната на турците, но правото е на страната на българитѣ. Храбростъта на панагюрци не помага, но надеждата имъ е велика. Тѣй или инакъ България ще бжде свободна.

Отъ върха при Траяновата врата Бенковски се спуща съ своята гвардия къмъ Панагюрище на помощъ. Той минава отъ северната страна, застава на върха Лисецъ въ Раслатица и тъкми да удари турците въ дѣсно крило. Обаче силнитѣ студове, дъждоветѣ, каловетѣ, плачътъ на жени и деца изъ гората побъркватъ на неговитѣ планове. На 30 априлъ, тъкмо подиръ 10 дни, откакъ Бенковски гръмна